

Zleconych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Monitor Polski Nr A-83, poz. 988),

5) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ustalenia części zysków, przeznaczonych na utworzenie Funduszu Zakładowego w r. 1950 (Monitor Polski Nr A-83, poz. 1104),

— wyjaśnia się, co następuje:

1. Przepisy:

a) § 18 ust. 1 pkt 5) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 98), dotyczą zwolnienia od podatku od wynagrodzeń nagród zbiorowych, indywidualnych oraz nagród w związku ze współzawodnictwem pracy, wypłacanych przez pracodawców wymienionych w ust. 1 pkt 3) tegoż paragrafu w ramach 2% funduszu nagród i prac zleconych, zatwierdzonego w przepisany sposób,

b) § 1 pkt 1) zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1950 r. w sprawie zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-4, poz. 43), przewidujące zwolnienia podanych pod a) nagród w przypadku nieposiadania 2% Funduszu Nagród i Prac Zleconych przez pracodawców, określonych pod a) oraz przez wszystkie spółdzielnie

— obowiązują nadal, jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa, których nie dotyczy ustawa o Funduszu Zakładowym. Należy podkreślić, że ustawa ta dotyczy tylko państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (art. 1 ust. 1 ustawy), a nie dotyczy przedsiębiorstw państwowych: handlowych i usługowych oraz przedsiębiorstw spółdzielczych. Rada Ministrów może postanowić utworzenie Funduszu Zakładowego w innych rodzajach przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (art. 1 ust. 2 ustawy), co jednak dotychczas jeszcze nie nastąpiło.

W razie utworzenia w niektórych przedsiębiorstwach, których nie dotyczy ustawa o Funduszu Zakładowym, Funduszu Nagród i Prac Zleconych, przekraczających 2%-owy Fundusz Nagród i Prac Zleconych (np. 5% lub 10%), ze zwolnienia korzystają tylko nagrody w ramach 2% Funduszu Nagród i Prac Zleconych na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1950 r.

2. Wobec zniesienia z dniem 1 września 1950 r. uchwały Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1950 r. 2% Funduszu Nagród i Prac Zleconych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych przytoczone powyżej pod 1) zwolnienia w podatku od wynagrodzeń (§ 18 ust. 1 pkt 5) rozp. wyk. do ustawy o podatku od wynagrodzeń i § 1 pkt 1) zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1950 r.),

— są, o ile chodzi o państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe z dniem 1 września 1950 r. nieaktualne.

Wyjaśnia się jednakże, iż:

A. korzystają ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń w przedsiębiorstwach, w których utworzono Fundusz Zakładowy:

1) na zasadzie art. 5 ust. 1 pkt 13) ustawy o podatku od wynagrodzeń — wypłaty, dokonywane z Funduszu Zakładowego na:

a) nagrody z tytułu współzawodnictwa w pracy oraz b) nagrody indywidualne i zbiorowe,

2) na zasadzie art. 5 ust. 1 pkt 13) ustawy o podatku od wynagrodzeń oraz § 18 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie wykonania tejże ustawy — premie (nagrody) racjonalizatorskie, wypłacane z własnych środków obrotowych tych przedsiębiorstw.

B. nie korzystają natomiast ze zwolnienia nagrody, wypłacane z tytułu: honorariów za prace zlecone, za udział w komisjach, w związku ze szkoleniem pracowników oraz koszty nadzoru; nagrody te bowiem nie mogą być wypłacane z Funduszu Zakładowego, lecz tylko ze środków obrotowych tych przedsiębiorstw.

MINISTER FINANSÓW

w/z L. Kurowski

1487.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 listopada 1950 r.

w sprawie wyrównania zasiłków chorobowych i rodzinnych.

Na podstawie rozdziału VII pkt 1 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 października 1950 r. w sprawie zmiany systemu pieniężnego (Monitor Polski Nr A-116, poz. 1446) zarządza się, co następuje:

1) Kwoty wypłacane po dniu 29 października 1950 r. bez względu na okres, za który zasiłki przysługują, należy wypłacać w stosunku za 1 zł dawny 3 gr nowe.

2) Zasiłki chorobowe (domowe, szpitalne) oraz położowe (pokarmowe) zastępują pracownikowi wynagrodzenie za pracę. Ponieważ wypłacane są z dołu w różnych terminach, przeto należy do nich zastosować analogicznie zasady wyrównania, przewidzianego w pkt 8 instrukcji Rady Ministrów z dnia 28 października 1950 r. w sprawie wypłat w nowym pieniądzu wynagrodzeń za pracę (Monitor Polski Nr A-117, poz. 1451).

Należy ustalić, za ile dni pracownik otrzymał w miesiącu października 1950 r. ostatni zasiłek w dawnym pieniądzu. Jeżeli ilość dni zasiłkowych jest taka, że licząc od dnia wypłaty zasiłek ma zapewnić pracownikowi pokrycie kosztów utrzymania po dniu 31 października 1950 r., wówczas przysługuje mu wyrównanie za tyle dni, ile dni przypada na miesiąc listopad, nie więcej jednak niż za 15 dni.

Wyrównanie dzienne wynosi w dawnym pieniądzu tyle, ile wynosi ostatni wypłacony przeciętny zasiłek za jeden dzień. Wyrównanie należy przeliczyć na nowy pieniądz w stosunku za 1 zł dawny 2 gr nowe.

Przykład:

Ubezpieczony otrzymał dnia 27.X. br. ogólną kwotę 7.000 zł za 10 dni. Ponieważ 6 dni przypada na miesiąc listopad (1 do 6.XI. 1950 r. włącznie), należy wypłacić wyrównanie za 6 dni ($7.000 : 10 = 700$; $700 \times 6 = 4.200$ zł, tj. $4.200 \times 2 \text{ gr} = 84 \text{ zł}$).

3) Wszystkie zasiłki z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa (włącznie z zasiłkiem pogrzebowym) oraz zasiłki z ubezpieczenia rodzinnego, nadane przez P. K. O. lub w urzędzie pocztowym przed 30 października 1950 r., są wypłacane przez P. K. O. i urzędy pocztowe w nowym pieniądzu w stosunku 1 zł dawny = 1 gr nowy. W tych przypadkach należy wypłacić różnicę, przeliczając nadaną kwotę w stosunku za 1 zł dawny 2 grosze nowe — na wniosek osób uprawnionych po udowodnieniu zaświadczeniem P. K. O. lub urzędu pocztowego, że należność wypłacona została po dniu 28 października 1950 r. w stosunku za 1 zł dawny 1 nowy grosz.

4) Wyrównanie wypłaca ten oddział Z. U. S. lub ten zakład pracy, wypłacający zasiłki na rachunek Z. U. S., który wypłacił lub przekazał w dawnym pieniądzu zasiłek wyrównywany.

Zakłady pracy obciąża z tytułu wyrównania zasiłków rachunek tego oddziału obwodowego Z. U. S., z którym się rozliczają ze składek i z kwot wypłaconych zasiłków. Jeżeli chodzi o wyrównanie, o którym mowa w pkt 3) zarządzenia, zakład pracy obowiązany jest dołączyć do rozliczenia wymagane zaświadczenie P. K. O. lub urzędu pocztowego.

MINISTER PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ K. Rusinek

DZIAŁ II SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1488.

UCHWAŁA PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 21 października 1950 r.

w sprawie zasad organizacji terenowego przemysłu materiałów budowlanych.

W celu zapewnienia sprawnego i racjonalnego zaopatrzenia w materiały budowlane dla wykonania inwestycji przewidzianych w 6-letnim planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu oraz dla zaspokojenia potrzeb ludności miast i wsi w zakresie budownictwa, biorąc pod uwagę niezadawalający stan wykorzystania zdolności produkcyjnej przemysłu materiałów budowlanych, wynikający w szczególności z rozproszenia terenowego i organizacyjnego zakładów tego przemysłu, Prezydium Rządu postanawia, co następuje:

§ 1. 1. Uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 października 1950 r. o zmianie Instrukcji Nr 3 w sprawie tworzenia wydziałów i referatów prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-121, poz. 1490) utworzone zostały w prezydiach wojewódzkich rad narodowych wydziały lub też samodzielne oddziały przemysłu materiałów budowlanych.

2. Uchwałą wymieniona w ust. 1 przewidziała też możliwość tworzenia przez prezydium powiatowych rad narodowych referatów przemysłu materiałów budowlanych w przypadku przekazania powiatowym radom narodowym przedsiębiorstw przemysłu materiałów budowlanych.

3. Przedsiębiorstwa przemysłu materiałów budowlanych, przekazane gminnym radom narodowym, podlegać będą referatom ogólnoadministracyjnym prezydów tych rad.

§ 2. 1. Wydziały przemysłu materiałów budowlanych w prezydiach wojewódzkich rad narodowych tworzy się w województwach o większej ilości zakładów i większych rozmiarach produkcji przemysłu materiałów budowlanych, podległych wojewódzkiej radzie narodowej (WRN) — a oddziały — w m. Łodzi i województwach o mniejszej ilości zakładów i mniejszych rozmiarach produkcji tego przemysłu.

2. Do zadań wymienionych w ust. 1 wydziałów (oddziałów) należy kierownictwo, nadzór i kontrola państwowego terenowego przemysłu materiałów budowlanych oraz nadzór i koordynacja działalności przemysłu spółdzielczego, przemysłu prywatnego i rzemiosła, wytwarzających materiały budowlane, a w szczególności organizowanie wytwórczości i podejmowanie starań o maksymalne wykorzystanie zdolności produkcyjnych tego przemysłu przez pełne wyzyskanie zakładów czynnych, uruchomienie nieczynnych, tworzenie zakładów nowych zwłaszcza w oparciu o surowce miejscowe, nadto nadzorowanie akcji likwidacji oraz demontażu zakładów nie nadających się do dalszego prowadzenia.

3. W związku z powyższym wydziały i oddziały przemysłu materiałów budowlanych przejmą kompetencje wydziałów przemysłu prezydów WRN w zakresie przemysłu materiałów budowlanych.

§ 3. Zobowiązuje się prezydium WRN do zorganizowania w terminie do dnia 30 listopada 1950 r., za zgodą Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości (CUDW), w trybie przewidzianym w uchwale wymienionej w § 1, wydziałów (oddziałów) przemysłu materiałów budowlanych.

§ 4. 1. Wydziałom (oddziałom) przemysłu materiałów budowlanych podlegać będą przedsiębiorstwa państwowe, przemysłu terenowego materiałów budowlanych, jedno lub wielozakładowe, działające na zasadach pełnego rozrachunku gospodarczego. W skład przedsiębiorstw wielozakładowych wchodzić będą zakłady, działające na zasadach ograniczonego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego. Przedsiębiorstwo wielozakładowe powinno skupić zakłady, skoncentrowane w jednym ośrodku miejskim lub w jednym powiecie.

2. Zasady, jakimi należy kierować się przy tworzeniu przedsiębiorstw wielozakładowych względnie jednozakładowych, ustali Prezes CUDW za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) w terminie do dnia 31 października 1950 r.

§ 5. Zobowiązuje się prezydium WRN oraz prezydium rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi do utworzenia za zgodą Prezesa CUDW przedsiębiorstw wielozakładowych i jednozakładowych państwowego przemysłu terenowego materiałów budowlanych w terminach dostosowanych do terminów przekazania zakładów ustalonych w § 11.

§ 6. Uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 października 1950 r. o zmianie uchwały z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości (Monitor Polski Nr A-121, poz. 1478) został w tym Urzędzie utworzony Departament Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych, który przejmie funkcję departamentów: Przemysłu Miejsowego, Spółdzielczości Pracy i Wytwórczości Nieuspołecznionej w zakresie przemysłu materiałów budowlanych.

§ 7. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z właściwymi Ministrami ustali w terminie do dnia 30 listopada 1950 r. listy zakładów przemysłu materiałów budowlanych, które mają być przekazane Ministrom: Przemysłu Lekkiego, Budownictwa i Komunikacji oraz właściwym radom narodowym.

§ 8. Przy ustalaniu list zakładów, które w myśl § 7 mają być przekazane poszczególnym resortom, władzom i przedsiębiorstwom, należy się kierować następującymi zasadami:

1) za terenowy przemysł materiałów budowlanych w rozumieniu niniejszej uchwały, który w zasadzie powinien być prowadzony przez WRN, uważa się zakłady następujących rodzajów przemysłu, o ile ich produkcja zaspokaja głównie potrzeby lokalne:

cegielnie,
wytwórnice cegły silikatowej (wapienno-piaskowej),
kaflarnie,
wytwórnice wyrobów ogniotrwałych,
dachówczarnie,
betoniarnie,

wytwórnice materiałów izolacyjnych,
wytwórnice kredy i gipsu,
kamieniołomy kamieni budowlanych i szlachetnych,
kopalnie glinok ogniotrwałych,
wapienniki,
żwirownie i piaskownice;

2) większe zakłady państwowego przemysłu materiałów budowlanych prowadzone będą przez właściwe centralne zarządy przemysłów, podległe Ministerstwu Przemysłu Lekkiego, których działalność obejmuje produkcję materiałów budowlanych. Przy zaliczaniu zakładu do kategorii większych zakładów należy kierować się rozmiarem jego produkcji, wyposażeniem technicznym, stanem organizacyjnym i znaczeniem dla zaopatrzenia;

3) zakłady państwowego przemysłu materiałów budowlanych ściśle związane z prowadzeniem innych rodzajów przemysłu kluczowego, mogą podlegać w drodze wyjątku Ministerstwu Górnictwa lub Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego;

4) zakłady państwowego przemysłu materiałów budowlanych ściśle związane z prowadzeniem poszczególnych państwowych gospodarstw rolnych podlegać mogą w drodze wyjątku Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych;

5) niektóre zakłady państwowego przemysłu materiałów budowlanych mogą być prowadzone przez Ministerstwo Budownictwa lub Ministerstwo Komunikacji, o ile szczególne potrzeby wymienionych ministerstw to uzasadniają. W szczególności większe kamieniołomy, produkujące głównie na potrzeby budownictwa drogowego, będą prowadzone przez Ministerstwo Komunikacji; natomiast mniejsze tego rodzaju kamieniołomy, żwirownie i piaskownice — przez powiatowe (miejskie) rady narodowe i podlegać będą wydziałom lub referatom komunikacyjnym prezydów właściwych rad narodowych, żwirownie zaś i piaskownice produkujące dla potrzeb budownictwa kolejowego będą prowadzone przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe“.

§ 9. Przekazywanie zakładów, o których mowa w § 7, będzie dokonywane w trybie przewidzianym uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części między państwowymi jednostkami gospodarczymi (Monitor Polski Nr A-47, poz. 532), oraz odpowiednich postanowień zawartych w przepisach o przedsiębiorstwach państwowych, zaś przekazywanie zakładów radom narodowym — w trybie, ustalonym przez Radę Ministrów na podstawie art. 42 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130).

§ 10. 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z właściwymi Ministrami ustali do 30 listopada 1950 r. listy zakładów przemysłu materiałów budowlanych, które mają być przekazane przez spółdzielnie wchodzące w skład Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ Ministrom: Przemysłu Lekkiego, Komunikacji i Budownictwa oraz właściwym radom narodowym. Przekazaniu podlegają zakłady stanowiące własność spółdzielni wchodzących w skład C. R. S. „Samopomoc Chłopska“ oraz zakłady użytkowane przez te spółdzielnie a stanowiące własność Państwa.

2. Przekazywanie zakładów przez spółdzielnie następuje z zachowaniem postanowień uchwały Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednostkami spółdzielczymi (Monitor Polski Nr A-78, poz. 911).

3. Przekazywanie radom narodowym zakładów, określonych w ust. 1, a stanowiących własność Państwa następuje w trybie ustalonym przez Radę Ministrów na podstawie art. 42 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130).

§ 11. 1. Przekazywanie zakładów, o których mowa w § 7 i 10, powinno być dokonywane w następujących terminach:

A. do dnia 31 grudnia 1950 r. powinny być przekazane czynne zakłady:

- wszystkie podporządkowane Ministerstwu Gospodarki Komunalnej,
- podporządkowane Ministerstwu Przemysłu Lekkiego według listy zakładów ustalonej przez Przewodniczącego PKPG,
- wszystkie należące do spółdzielni, które wchodzi w skład Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“;

B. wszystkie zakłady nieczynne powinny być przekazane do 31 grudnia 1950 r.;

C. pozostałe zakłady nie wymienione w pkt A i B powinny być przekazywane stopniowo do dnia 31 grudnia 1951 r.

2. Szczegółowe terminy przekazywania zakładów wymienionych w ust. 1 pkt C ustali Przewodniczący PKPG w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami. Terminy te winny przypadać na koniec kwartału kalendarzowego.

§ 12. Właściwi Ministrowie wydadzą zarządzenia w celu zapewnienia, by:

1) zakłady podlegające przekazaniu były przekazywane według stanu na dzień wejścia w życie niniejszej uchwały wraz z zapasami surowców i półfabrykatów niez użytymi do produkcji w danym zakładzie do dnia jego przekazania oraz z kredytami inwestycyjnymi i obrotowymi, z których te zakłady korzystają;

2) rozpoczęte i zaplanowane remonty były dokonywane do dnia przekazania zakładów;

3) pracownicy nie byli przenoszeni z zakładów, które mają być przekazane, do innych zakładów;

4) pracownicy zjednoczeń lub centralnych zarządów przemysłu kluczowego, przekazujących zakłady radom narodowym, byli postawieni do dyspozycji tych rad, proporcjonalnie do ilości i wielkości przekazywanych zakładów;

5) lokale administracyjne zjednoczeń lub centralnych zarządów przemysłu kluczowego, przekazujących zakłady radom narodowym, były w zasadzie stawione do dyspozycji tym radom, proporcjonalnie do ilości i wielkości przekazywanych zakładów.

§ 13. 1. Zobowiązuje się prezydium właściwych rad narodowych do szczegółowego zbadania nieczynnych zakładów przemysłu terenowego materiałów budowlanych w celu stwierdzenia możliwości ich uruchomienia lub zapewnienia w inny sposób racjonalnego wykorzystania tych zakładów lub ich urządzeń.

2. Lustracji terenowej dokonują przedstawiciele prezydium właściwej rady narodowej oraz instytucji sprawującej nad zakładem przy udziale fachowców.

3. Prezydium właściwej rady narodowej ustali na podstawie wyników lustracji termin, do którego nieczynny zakład ma być uruchomiony, lub powołać decyzję zdemontowania zakładu. Decyzja prezydium rady narodowej o demontażu zakładu nieczynnego następuje po stwierdzeniu, iż dany zakład z ważnych przyczyn (jak np.: wyczerpanie pokładów surowców, zły stan urządzeń itp.) istotnie nie nadaje się do uruchomienia.

4. Urządzenia w zakładach, które mają być zdemontowane, nadające się do dalszego użytkowania winny być wykorzystane w innych zakładach tej samej lub innej gałęzi przemysłu w zależności od przydatności tych urządzeń oraz celowości przydziału. Urządzenia nie nadające się do dalszego użytkowania winny być wykorzystane w inny racjonalny sposób, bądź przekazywane na złom.

5. Szczegółowy tryb postępowania przy demontowaniu zakładów nieczynnych ustali Prezes CUDW.

§ 14. Zobowiązuje się Prezesa CUDW, po zasięgnięciu opinii prezdydów właściwych WRN do zorganizowania baz remontowych dla przeprowadzenia remontów i konserwacji zakładów czynnych przemysłu materiałów budowlanych oraz zakładów nieczynnych nadających się do uruchomienia.

§ 15. Przewodniczący PKPG ustali zasady opracowania dodatkowych planów inwestycyjnych dla realizacji założeń niniejszej uchwały oraz przedstawi w terminie do dnia 31 grudnia 1950 r. projekt wzmiankowanego planu na rok 1951.

§ 16. 1. Plany gospodarcze przemysłu terenowego materiałów budowlanych są sporządzane i przedkładane do zatwierdzenia w trybie przewidzianym postanowieniami uchwały Rady Ministrów z dnia 21 marca 1950 r. — Instrukcja Nr 7 w sprawie zakresu spraw objętych terenowymi planami gospodarczymi oraz trybu składania projektów tych planów (Monitor Polski Nr A-70, poz. 813).

2. Zobowiązuje się prezydium WRN oraz rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi do opracowania planów produkcji przemysłu terenowego materiałów budowlanych na rok 1951 w terminie do dnia 15 grudnia 1950 r.

§ 17. 1. Wojewódzkie komisje planowania gospodarczego opracowują bilanse materiałowe w zakresie materiałów budowlanych, stosownie do instrukcji, którą wyda Przewodniczący PKPG w terminie do dnia 30 listopada 1950 r.

2. Wspomniane w ust. 1 bilanse na rok 1951 powinny być opracowane do dnia 31 grudnia 1950 r.

3. Bilans terenowy materiałów budowlanych stanowi część ogólnego bilansu materiałowego danego województwa.

4. Przy opracowywaniu bilansów, o których mowa w ust. 1, powinien być uwzględniony podział na:

a) materiały przeznaczone na inwestycje o charakterze lokalnym (szkoły, szpitale, PGR, inne rodzaje państwowego budownictwa o znaczeniu miejscowym, budownictwo mieszkaniowe, remonty kapitalne domów itp.),

b) materiały przeznaczone na sprzedaż rynkową,

c) materiały przeznaczone na pokrycie potrzeb ogólnopństwowych.

5. O zużytkowaniu nadwyżek i pokryciu niedoborów wynikłych z wymienionych bilansów decyduje Przewodniczący PKPG.

§ 18. Minister Finansów wprowadzi do budżetów terenowych zmiany wynikające z postanowień niniejszej uchwały, a do budżetu centralnego zmiany wynikające z uchwały Rady Ministrów, wymienionej w § 6.

§ 19. We wszystkich przypadkach, w których w niniejszej uchwale mowa jest o WRN, dotyczy to również Rady Narodowej m. Łodzi.

§ 20. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu PKPG i właściwym ministrom oraz Prezesowi CUDW.

§ 21. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

1489.

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 30 września 1950 r.

w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem: „Bumabor” Wytwórnia Sprzętu Metalowego, sp. z o. o. w Warszawie.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 545) oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 104) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się z dniem 30 września 1950 r. przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem: „Bumabor” Wytwórnia Sprzętu Metalowego sp. z o. o. w Warszawie, ul. Grzybowska 33.

§ 2. Przymusowy zarząd państwowy powierza się Dyrekcji Przemysłu Miejskowego w m. st. Warszawie.

§ 3. Przymusowy zarząd państwowy sprawowany będzie zgodnie z postanowieniem dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) wraz z późniejszymi zmianami.

§ 4. Zarządzenie niniejsze jest natychmiast wykonalne.

PREZES CENTRALNEGO URZĘDU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI A. Żebrowski

1490.

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 17 października 1950 r.

w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwami.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 545) oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 104) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się z dniem 17 października 1950 r. przymusowy zarząd nad przedsiębiorstwami: